

Indkomst. Det er saaledes en meget moderat Anvendelse, som er gjort af Loven, og det viser sig altsaa, at det Maksimumsbeløb af $\frac{1}{6}$ pCt. af den stattepligtige Indkomst, som man først satte i Loven af 1ste April 1888, ikke har været for lavt. Der vil derfor ikke være nogen Betænelighed ved nu i en Lov, som kunde endelig afløse Loven af 1ste April 1888, at fastsætte dette Procentforhold, $\frac{1}{6}$ pCt. af den stattepligtige Indkomst, som det endelige Tal.

Med Hensyn til Lovens Anvendelse var der i Folketinget fremkommet den Formening, at man kunde frygte for, at naar man forandrede den tidligere Praksis, hvorefter man lignede de kirkelige Bidrag, sognevis, til en Vigning over hele Byen, vilde det private Initiativ til Indsamling af Bidrag til Kirkers Opførelse svækkes, og at man vilde komme til at betragte det som en Sag, der vedkom Kommunen eller i alt Fald samtlige Byens Indbyggere, saaledes at Beløbet skulde tilvejebringes ved en almindelig Vigning ligesom de kommunale Bidrag. Denne Frygt turde ogsaa i den forløbne Tid have vist sig ganske ugrundet. De ærede Medlemmer, som have fulgt Udviklingen af de kirkelige Forhold i Kjøbenhavn, ville sikkert være klare over, at det private Initiativ med Hensyn til Udviklingen af det kirkelige Liv her i Kjøbenhavn, navnlig i Retning af Opførelse af nye Kirker, har taget endogsaa ualmindelig stor Fart i Løbet af de sidste 6—8 Aar, og der er ingen Grund til at nære Frygt for, at man ikke fra de kirkeligsindeede Kredse fremdeles vil betragte det paa den Maade, at det private Initiativ altid skulde staa i første Række, og Staten eller i det hele det offentlige kun træde støttende til. Herom vidner ogsaa den Organisation, som den kjøbenhavnske Kirkefag nu har faaet dels ved Oprettelse af Kirkekomiteer i de forskellige Sogne til Opførelse af nye Sognekirker og dels ved Oprettelsen af den saakaldte kjøbenhavnske Kirkefond, der har faaet sin Organisation i Henhold til lgl. Anordning af 1896. — Derimod kan det ikke nægtes, at saaledes som Loven af 1ste April 1888 er bygget, har den kunnet give Anledning til en Misforstaaelse, idet den jo, som bekendt, opstiller den Betingelse for Udskrivning af Bidrag til Istandhættelse af Sognekirker i Kjøbenhavn eller Opførelse af nye Sognekirker sammesteds, at der foreligger Anbefaling fra Kommunalbestyrelsen. Det har givet Anledning til den Misforstaaelse, at det her drejer sig om en egentlig kommunal Vigning, medens det jo ikke kan bestrides, at denne Vigning efter sin historiske Oprindelse er en fuldstændig kirkelig Vigning, og det er ikke blevet undgaet, at

denne Misforstaaelse paa forstellig Maade er bleven eksploiteret og anvendt i Agitationens Tjeneste i Aarenes Løb. Det vil mulig ogsaa være i ærede Medlemmers Grindring, at i sin Tid, da man her i Rigsdagen forhandlede om det Lovforslag, som laa til Grund for Loven af 1ste April 1888, blev der baade i dette og i det andet Ting ytret adskillig Betænelighed ved at blande Kommunalbestyrelsen ind i dette Anliggende. Det oprindelige Regeringsforslag gik ud paa, at Kommunalbestyrelsens Erklæring skulde indhentes, og da Lovforslaget blev forelagt heroppe i dette Ting, fandt man allerede denne Bestemmelse noget betænelig. Smidlertid gik man i Folketinget noget videre, idet man ansaa det rettest at ændre Udtrykket „Erklæring“ til „Anbefaling“, og saaledes blev det jo ogsaa optaget i den endelige Lov. Paa dette Punkt tror jeg, naar vi nu skulle gaa til en ny Lov, som skal afløse Loven af 1ste April 1888, at det vilde være rigtigt og heldigt for alle Parter at foretage en Forandring, for at det kan komme til at staa klart, hvorledes Forholdet i Virkeligheden stiller sig her. Jeg tror nu, at efter at man har faaet denne Bestemmelse ind om en Anbefaling fra Kommunalbestyrelsen, kan man ikke ganske komme bort deraf, men jeg har ment det rigtigt at foreslaa den Mellemsvej, at der altid skulde indhentes en Erklæring fra Kommunalbestyrelsen, forinden der foretoges Vigning af Bidrag til kirkelige Djemed, medens der, for saa vidt man vil foreslaa en Vigning, der gaar ud over Gennemsnittet af de fem sidste Aars Vigningsbeløb, skal foreligge en Anbefaling fra Kommunalbestyrelsen herfor. Der er derved sikkert taget Hensyn saavel til Kirkens Tarv som til det berettigede Krav, der fra Kommunens Side kan rejses om, at dens Erklæring indhentes, og at dens Mening ogsaa faar tilbørlig Vægt, for saa vidt der kunde blive Spørgsmaal om at paalægge Borgerne økonomiske Byrder, større end dem, de med Rette kunne være pligtige til at bære. Det er saaledes den væsentligste Forandring, som foreligger i Lovforslaget, saaledes som jeg her tillader mig at fremlægge det. — Med Hensyn til de øvrige Forandringer, der findes i Lovforslaget i Sammenligning med den ældre Lov af 1ste April 1888, skal jeg tillade mig at henvide til Anmærkningerne, hvor der i saa Henseende gives de fornødne Oplysninger. — Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale ogsaa dette Lovforslag til det høje Tings Velvilje.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.